

בילפותא דבהמה בבהמה - ובאיסור אבר היוצא

מוקדש ללומדי הדף היומי בעיון

מתני' "בהמה המקשה לילד והואיל העובר את ידו והחזירו מותר באכילה, הואיל את ראשו אע"פ שהחזירו הרי זה כילוד, חותך עובר שצמעה מותר באכילה, מהטחול ומן הכליות אסור באכילה, זה הכלל כל דבר שגופה אסור שאינו גופה מותר".

ובגמ' מוקי רב והחזירו מותר באכילה רק על העובר, דהאזר אסור דבשר בשדה טריפה לא תאכלו, ומה דבעי החזירו רק להתיר מקום חתך באכילה, ור' יוחנן אמר דמותר באכילה קאי גם על האזר, דכל שהחזיר מותר, מדפירט לך הכתוב גבי חטאת דאי חזר אסור משמע דכל שאר היוצאים מותר, והגמ' דחתה דהכתוב קראו טריפה, מה טריפה אין היתר לאיסורה אף בשר היוצא אין לו היתר.

בטעם היתרא לעובר בשחיטת האם

ומשמע מהא דאמר רב דהאזר ענמו אסור דכתיב בשר בשדה טריפה, דלולי קרא האזר היה מותר, ולכאור' אפי' הם הוא חוץ לאמו, וז"ב טעמו דהא טעמא לעובר שניתר בשחיטת אמו כתב רש"י בסו': ד"ה פרסה, דהוא מקרא דכתיב בהמה צהמה תאכלו, ולכאור' אבר היוצא לאו צהמה הוא, ואין לומר דאה"נ וכל דאיכא איסור דבשר בשדה טריפה הוא רק בהחזיר, דהא מצינו גם איסור דבשר בשדה כשחתך האזר קודם שהחזיר.

אמנם אפס"ל דהיתרא דבשר בשדה יכלול גם את האזר היוצא, או משום דעיקר חיות אבר היוצא הוא מהעובר שצפנים, או משום דנגרר אגב רובו, וע"כ בעי קרא דבשר בשדה טריפה, אולם זה תמוה טובא דא"ה אמאי מקום חתך אסור, הא וודאי לא מיקרי יוצא דהא כשהחזירו מותר, וכתב רש"י דטעמא דמקום חתך אסור משום דהוא לא בכלל צהמה צהמה, ולמשנ"ת הא אפי' אבר היוצא נכלל צהמה כש"כ מקום חתך, ואין לומר דאחר דגלי קרא דבשר היוצא טריפה ע"כ היתרא דצהמה צהמה הוא רק על מה שצפנים ומקום חתך לאו צפנים הוא, חדא דלמא גלי קרא דבכלל צהמה הוא רק מה שלא בחוץ ומקום חתך שרי, ועוד אמאי לשית רבנן נטהר אבר היוצא מטומאת נבלה, הא כל טעמא דהשחיטה מתיחסת אחריו הוא משום דהוי חלק מהעובר דניתר משום שצהמה, ואי גלי דקאי רק על מה שצפנים א"כ גם כלפי נבלה קאי רק על מה שצפנים ואמאי טהור, ותמוה לומר דכל מה דגלי דקאי על מה שצפנים הוא רק ביחס לאכילה ולא לנבלה, דהא כל מה דקאי השחיטה עליה הוא משום קרא.

ועוד קשה דאי מצהמה קאי גם על מה שצחוץ ורק אחר איסור אבר היוצא קאי רק על צפנים, א"כ מה"ת דאבר היוצא חשיב יוצא חוץ למחילתו, הא אין הבדל בין חוץ לרחם לתוך הרחם וצפניהם שרי, ואמאי חשיב מחילה, ומנ"ל לאסור את אבר היוצא.

ועוד קשה דאי נימא דהתירא דבן פקועה הוא מדינא דצהמה צהמה, אמאי בעי בגמ' חותך עובר שצמעה מנ"ל ומשני דכתיב צהמה צהמה, הא כל התירא דבן פקועה הוא מצהמה צהמה, ומאי קא מצעי ליה.

ועוד יל"ה דהסתפק רב חנניא עובר שהוילא את ידו בעזרה אי חשיב בתוך המחילות כיון שלא יצא ממחילות העזרה ושרי, ותמוה דהא גלי לן שרק מה שבתוך צהמה ניתר מצהמה צהמה, וא"כ אף אי נימא דלא יצא חוץ למחילה, מ"מ איזה שחיטה תתיר אותו והא לאו צהמה.

ומכל הנ"ל נראה דגם דגם לולי התירא דצהמה צהמה אבר היוצא שרי משום דעובר ירך אמו, וכשם שא"ל קרא אי יס צהמה יד נוספת שהשחיטה מתירתה, ה"נ צדן פקועה דהוא חלק מאמו ויונק חיותו

מאמו הוא כאחד מאיבריה וניתר בשחיטת האם, ומהני גם למה שצחוך דכל זמן שהוא לא ילוד הוא חלק מאמו, וע"כ ר"מ ס"ל דבן ט' חי דכבר יכול לחיות בצופן עצמאי כבר לא חשיב חלק מאמו ולא ניתר בשחיטה.

והשתא אתא קרא דבהמה דבהמה תאכלו ומיעט לי דכל מה שצחוך בהמה שרי לאכול, ודווקא כלפי אכילה מיעט הכתוב, אולם לנבלה ודאי קאי שחיטה עליה כדמעיקרא, ומהא ילפינן דאפי' חותך בממעי אמו שרי, אע"פ שאין חיותו מהבהמה מ"מ שרי באכילה.

והשתא דגלי לן קרא דיש מחילות להיתר העובר, דדוקא מה שצחוך הבהמה שרי ומחוץ לבהמה אסור, א"כ כל אבר שיצא חוץ לרחם הוא יולא חוץ למחילותו ונאסר משום שר בשדה טריפה, אולם מקום חתך אע"פ שאינו יולא חוץ למחילותו מ"מ אסור משום דאינו בכלל בהמה דבהמה.

אמנם לפי"ז א"ל דכל הדרכא דבשר היוולא הוא נפק"מ רק לחזר למקומו, דכלא חזר בלא"ה אסור, ובאמת יתכן דר' יוחנן דס"ל דאבר היוולא שחזר שרי, לא דריש קרא דבשר בשדה טריפה כלפי שר היוולא אלא רק כלפי שאר יולאים ממחילותם, או דנימא דאף דא"כ קרא לאסור, מ"מ חשיב יולא דהא יולא חוץ למחילות היתר שלו, ונאסר גם משום יולא.

וא"ש קתא לפי"ז מאי דבעי ר' חנניא, דבאמת השחיטה מתיחסת על כל העובר, והספק כיון דאית ליה עוד מחילות לא חשיב יולא ממחילותו ויהא מותר, דלמא מחילת אמו לא חשיבא מחילת כשיש לו עוד מחילה, והוי בכלל דבהמה, ודוק.

ומה שכתב רש"י דעובר במעי אמו ילפינן מבהמה דבהמה להתיר באכילה, אפשר לאחר דגלי קרא דכל דבהמה א"ל להגיע לעובר ירך אמו להתיר מה שצפנים, אלא דל"כ למשנ"ת אמאי בעי קרא למקום חתך שהחזיר מותר, הא פשיטא דהוא בכלל קרא דכל אשר דבהמה, ואפ"ל דלולי קרא הו"א שמקום חתך גם בכלל אבר היוולא, דהא לא חשיב דבהמה וגלי לן קרא דאע"פ שאינו צחוך הבהמה מ"מ לא חשיב יולא, וע"כ ניתר כשחוזר. [1]

באיסור אבר היוולא

אולם יל"ע באיסור אבר היוולא אמאי כל ילוד לא חשיב יולא ממחילת אמו, ואף אי נימא דלידה לא חשיב יולאה, מ"מ תיקשי אמאי בהוליא ידו והחזיר ואח"כ נולד לא נאסר אבר היוולא, כמבואר ברמ"א יד' ב' דאם ילדה אותה קודם שחיטת האם גם אבר שיצא והחזירו שרי, דשחיטת עצמו מתיר הכל, וכן הוא בטור ועיי"ש בנו"כ שביארו בזה, ור"כ מאי שנא אי נולד קודם השחיטה ששחיטת עצמו מהני, לנולד אחר שחיטת האם ששחיטתו לא מהני לאיסור, ותמוה לומר דאיסור אבר היוולא מיתלח תלי וקאי, דאי נולד שוב לא הוי אבר היוולא דשוב אין לו מחילות להתירו, ואי לא נולד הוי יולא, דכיון שהוי יולא בשעה שהיה לו מחילות להתירו, א"כ הוי אבר היוולא חוץ למחילותו ואמאי מהני ליה שחיטה להתיר האיסור.

ועוד ילה"ק כדהקשה הרשב"א, דהגמ' מסתפקת מהו להתיר את החלב של עובר שהוליא ידו ונשחטה אמו ויולא חי וגדל והוליא חלב, אי מותר כשאר חלב שאע"פ שיצא מאבר מן החי מותר, או"ד שאני אבר מן החי שיש תקנה לאיסורו והבא ליכא תקנה, והא' הרשב"א ותמיה לי מאי קא מציעא ליה, הא כיון דהחלב נמשך מכח כל האיברים ואבר זה שבהמה אסור כטריפה מאי קא מציע ליה, ואמאי לא מציעא ליה להתיר חלב טריפה, וכתב הרשב"א די"ל דהכי קא מציעא ליה, אבר זה אין בו איסור מלד עצמו כטריפה כלל אלא מחמת שאין לו סימנים להתירו בשחיטה, דכל העובר הרי הוא כבשר ורק האבר לבדו חי, האם הוי כשאר חלב המגיע מאבר מן החי ושרי, או"ד כיון דכל חי עומד להיתקן ע"י שחיטה, אכל ז' אין לו תקנה עולמית.

חזינן מדברי הרשב"א דאיסור אבר היוצא אינו איסור עצמי, אלא הרי הוא כחי, וכל איסורו הוא שאינו ניתן בשחיטה, וא"כ אי כל איסורו הוא מחמת שאינו ניתן בשחיטה אמאי אסור כשהחזירו, ומה מונע אותו מלהיות ניתן בשחיטת אמו, ובשלמא אי הוי איסור עצמי כיון שישל חל איסור וכשמכניס א"א להשחיטה להתיר האיסור, אולם אי כל איסורו משום ללא מהני ליה שחיטה, הא כשהחזיר שוב נשחט בסימני אמו.

ועוד ילה"ק דברשב"א בתורת הבית הקדר כתב דטעם איסור החלב הוא משום דהוי כטריפה, ולכא' סתם משנתו.

ונראה לזריך לומר דגדר האיסור הוא דכיון ליכא חוץ למחילת היתר שחיטה, אין שחיטת האם (לגבי אכילה) מתיחסת כלפי מה שישל, וא"כ א"ש אמאי בהחזיר לא מהני שחיטה, דהא האיסור הוא שאין השחיטה מתיחסת אליו גם כשהחזיר, וא"ש הא דבנוול לפני השחיטה מהני לו שחיטתו, דמעולם גדר האיסור היה שאינו ניתן בשחיטת אמו אולם לו עצמו מהני שחיטה, ורק אי נוכל אחר שחיטת אמו לא מהני ליה שחיטה אפי' בסימני עצמו, דהוי סימניו שחוטים וכמונח דדיקולא.

אמנם לפי"ז צריך להיות דאבר היוצא של עובר במעי טריפה דמבואר בגמ' דמהני שחיטתו להתירו באכילה, אף דמהני שחיטת האם לטהרו מטומאת נבלה דד' סימנים אכשר ביה רחמנא, וא"כ גם יהני השחיטה לאבר היוצא, דכל מה שלל אהני השחיטה משום דשוויה בשר וכמונח דדיקולא, אולם בטרופה שמהני שחיטתו לעצמו אינו כמונח דדיקולא, וא"כ ניתן אבר היוצא בשחיטת עצמו, וכ"כ הפר"ח סי' יד ס"ק ה. [2]

ובתבואות שור כתב דלא מהני שחיטת עצמו לאבר היוצא דעובר במעי טריפה, דס"ל דאבר היוצא תמיד הוא נחות דרגא מן העובר בעצמו, דעובר במעי בהמה מעליא דמהני השחיטה לאכול את העובר לאבר היוצא מהני רק לטהרו מידי נבלה, ובעובר במעי טריפה דלא מהני השחיטה להתיר את הוולד באכילה לא מהני לאבר היוצא לטהרו מידי נבלה, וכמו"כ בשחיטת עצמו דמהני לעצמו באכילה מהני גם לאבר היוצא רק לטהרו מנבלה. [3]

ולמשנ"ת דאיסורא לאבר היוצא הוא משום שאינו יתר בשחיטת אמו, יל"ע איזה אסור הוא שאינו ניתן בשחיטת אמו, דהא מבואר דשחיטת האם אהני לענין דאינו מטמא טומאת נבלה, כדפליגי ר"מ ורבנן אי אית לאבר טומאה או לא, ומבואר בגמ' דלכו"ע מהני השחיטה להתירו, ור"מ ס"ל דשחיטה עושה ניפול וע"כ הוי אבר מן החי, אולם השחיטה ודאי מהני לטהרו מטומאת נבלה גם על מה שצחוק, דמה שנתמעט דרך מה שצבהמה הוא רק לגבי אכילה אולם לטהרו מנבלה מהני השחיטה, וא"כ ליכא איסור נבלה.

ואפס"ל דמהיים באמת איסורו משום אבר מן החי, אלא תיקשי לאחר מיתת הבן פקועה אמאי יהיה אסור, אמנם למאן דס"ל דליכא איסור איינו זכות א"ש, דאסור לאכלו משום דאינו זכות, אולם שי' רש"י והריב"א דליכא איסור דאינו זכות, וא"כ הדרא קו' מהו האיסור לאכול אבר היוצא.

באיסורא דעובר במעי טריפה

ורבותינו האחרונים נדרשו לשאלה זו בגוונא דעובר במעי טריפה דאין שחיטת אמו מתירתו באכילה אולם מטהרתו מידי נבלה, מפני מה אסור לאכלו, וכתב רעק"א בהגהותיו לשו"ע ס"ס יג', דאפי' איסור אינו זכות ליכא, דהא אהני ליה השחיטה לטהרו מידי נבלה וע"כ חשיב זכות, וגם איסורא דאבר מן החי ליכא דהא מת לפנינו, וגם השחיטה הועילה שלא תקרא אצמה"ח כמו דלגבי עצמה הועילה שמפרכסת לא הוי אצמה"ח, ה"נ הועילה לגבי הוולד שלא הוי אצמה"ח, ואיסור טריפה ליכא דהוולד אינו טריפה, ומה איסורו,

ותי' דבאמת עובר משום טריפה, דכ"ז שאין בה הכשר משום שחיטת עאמה ורק ע"י שחיטת אמה הוא כאם ממך, וע"כ כ"ז שחי הוא איסור טריפה, אולם אי נשחט בזה מובדל מהאם וניתר לעאמו.

ובחי' הגרי"ז במכתבים בסוף הספר כתב, דבטריפה לא מהני שחיטה והוי חיסרון בשחיטה, וע"כ השחיטה רק מטהרתו מידי נבלה, וע"כ אף לאינו טריפה מ"מ לא הועילה השחיטה להתירו באכילה והוי איסור טריפה.

והגרש"ש בשער"י סוף שער ב' תי', או דנימא לאיכא איסור אינו זבוח דמה שטהרו מנבלה לא חשיב זבוח, ולהשיות לא מהני תי', דכל בהמה שמתה הוי טריפה אלא דהשחיטה מתירתה מטריפתה, והכא לא אהני ליה שחיטה וע"כ כ"ז שחי הוא אמה"ח, וכשמת בלא שחיטה הוי טריפה, ללא אהני שחיטת אמו לטהרה מידי טריפותה.

והנה אף דבכל התי' האלו איכא מה לפלפל טובא, מ"מ אהני רק בווילד טריפה, אולם באבר היוצא עדין תיקשי מאיזה טעם אסור לאכלה במתה.

ואולי אפשר ליישב דבאמת האיסור הוא אבמה"ח, אולם לא חיות ידיה אלא חיות לאימיה, והביאור בזה לאיסור אבמה"ח מוכח בכמה דוכתי שאיסורו מייך שייך בדינא דשחיטה, [4] ונראה דגלד האיסור הוא כל שאין לו היתר בשחיטה ולא מחמת מיתה או הלכות שחיטה, ושייך בגוונא שחטכו את האבר בעודו בחיים, ולעולם האבר לא יוכל להיות ניתר בשחיטה ולא משום שמת או ה' שחיטה, או בגוונא דאכל את העוף ב"א למ"ד לאיברים עומדת, ללא ניתר בשחיטה ועוד לא מתה.

וא"כ אפשר לומר דאחר דגלי לן קרא דבשר בשדה טריפה דהינו שמה שיכל מחוץ למחילת היתר שוב אין לו היתר בשחיטת אמו, ע"כ חשיב אבר מן החי של האם לעולם לא יוכל להיות ניתר בשחיטה, ומה לאינו מטמא משום דס"ס יא לו חיות והי אינו מטמא, אולם אי יאכל את האבר הוי איסור אבמה"ח של אס, ואפי' אי ימות הווילד עדין יהיה אסור דהוי כמו שחתך אבר מבהמה ואח"כ מתה הבהמה דהאבר אסור מאיסורא דאמה"ח, דלאבר לא היה לו היתר לא משום המיתה אלא משום דלא ניתר בשחיטת אמו.

אמנם אי היה שייך לשחוט את הווילד היה ניתר בשחיטת עאמו, והאיסור אמה"ח של האם יפקע דס"ס היה לו היתר בשחיטה, אולם כיון דאין לו שום אפשרות להיות ניתר בשחיטת עאמו דהא סימניו שחוטים ורק בשחיטת האם, א"כ ואחר שיכל אפי' בשחיטת האם ליכא הוי אבמה"ח דאס. [5]

ולפי"ז אולי אפשר ליישב הסתירה בדברי הרשב"א דבתורה"ב הארוך כתב דהחלב אסור משום אמה"ח שאין לו תקנה בשחיטה, ובתורה"ב הקצר כתב משום טריפה, דאפשר שגם בקצר התכוון למה שכתב בארוך, ונקט טריפה ר"ל דהסיבה שאינו ניתר בשחיטת אמו וע"י הוא אמה"ח שאין לו תקנה, הוא מחמת דהכתוב קראו טריפה, לאינו ניתר בשחיטת אמו לעולם, וע"כ הוי אמה"ח דאס.

[1] ובאמת יל"ה"ק באיסורא דמקום חתך, דברש"י בסוגין מביאר דהוא משום דאינו בכלל בבהמה, ורש"י בדף קט. משמע לאיסור משום חיבורים וגם מקום חתך דאבר המדולדל אסור, ורק גבי זרוע בשלה גלי לן קרא דמקום חתך שרי, ובאמת הוא תימה דאי הוא מצד חיבור לאיסור אמאי כשהחזיר שרי הא הוי חיבור לאיסור אבר היוצא ללא מהני ליה חזרה, ועו"ק דלא מצינו בעוד איסורים דמקום חתך שלהם אסור, וכדכתב תוס' שם דבחוזה ושוק ואימורים מקום חתך שרי, וז"כ מאי שנא אבר היוצא משאר איסורים, ועוד אי נאסר משום חיבור לאיסור אמאי מקום חתך דמקום חתך לא יאסר משום חיבור לאיסור, וע"כ נראה דבאמת אין האיסור מצד חיבור לאיסור, אלא מצד דמקום חתך טפל הוא לאבר שנאסר, וע"כ א"ש הא דבחוזה ושוק ואימורים לא נאסר מקום חתך, כדכתב תוס' שם דזרוע בשלה וחזה ושוק ואימורים א"ה הכתוב להסיר ולא מקום חתך, דאף דהוא טפל לזרוע מ"מ לאו זרוע הוא וע"כ שרי, וכמו"כ גבי איסורא דבשר בשדה טריפה דרק מה שבחוץ נאסר ומה שטפל לו לא נאסר, אולם גבי מה שלא בכלל בהמה בבהמה

דביאורו דרך מה שיש לו שיכות לתוך הבהמה ניתר באכילה, מקום חתך כיון דטפל למה שבחוץ ג"כ חשיב דאין לו שיכות למה שבחוץ הבהמה וע"כ נאסר, אולם בהחזיר שרי, ולפי"ז א"ש אמאי בעי קרא דמקום חתך הותר בחזרה, דגלי לן קרא לאיסורא דבשר בשדה הוא איסור על מה שבחוץ, ולא על מה דלא חשיב בתוך הבהמה וע"כ מקום חתך לאו בכלל איסורא דבשר בשדה טריפה, וע"כ שרי בחזרה.

[2] אמנם הפרמ"ג כתב דאבר היוצא דעובר במעי טריפה אסור ולא ניתר בשחיטת עצמו, ודייק בן מהש"ך דכתב דספק בן ט' דהוי כילוד לא מהני השחיטה למה שבחוץ, אולם למה שבפנים מהני שחיטת עצמו ואפי' היתה אמו טריפה ממ"נ, ונקט דדברי הש"ך הולכים דגם על מה שבחוץ דבאמו טריפה לא מהני, וז"ל מה הכריחו לדיוק בן בש"ך, וביאר דס"ל כהב"ח דס"ל דשחיטת עצמו לא מהני להכשיר אבר היוצא.

ונפלאו ממני דבריו, דמקור דברי הב"ח הוא לגבי חלב דאבר היוצא, דהק' אמאי לא מצעי לגמ' מחלב וולד בן פקועה שבה על בהמה מעליא דג"כ אין תקנה לאיסורו, ותי' דבכה"ג צוודאי שרי, ודמי לשמוטת הגררת דאין לה תקנה בשחיטה וכתב הרשב"א דחלבה מותר, ורק גבי אבר היוצא מיביעא ליה, כיון לאיסורו משום שר בשדה טריפה והוי כטריפה שאין לה תקנה בשחיטה, או"ד אינה כטריפה ממש אלא הוי כשאר אמה"ח וחלבו מותר, מכאן לאיסור אבר היוצא אין לו תקנה בשחיטה.

והנה הט"ז והש"ך פליגי וס"ל דחלב וולד בן פקועה הבא על בהמה מעליא אסור כמו חלב אבר היוצא, כיון דאין לו תקנה בשחיטה דהא יא' לו סימן שחוט, ולא דמי לשמוטת הגררת דשם הוא מהלכות שחיטה, ונראה לבאר פלוגתא דמה דשמוטת הגררת חלבה מותר ואף שאין לו תקנה בשחיטה, משום דאין חיסרון בעצם דלא מהני ביה שחיטה אלא חיסרון טכני דא"ל לשחוט דסימניו שמוטים והוי הלכה בהלכות שחיטה, אולם לא משום שאין לו שיכות לשחיטה, משא"כ אבר היוצא דסימניו שחוטין והוי כמת א"כ אין לו שיכות כלל לשחיטה, ואפשר דפליגי הב"ח והט"ז איך להגדיר את החסרון שאין מועיל שחיטה צוולד בן פקועה הבא על בהמה מעליא, דהב"ח ס"ל דהוי חיסרון מהלכות שחיטה כיון דרך סימן אחד שחוט ולא מהני שחיטה משום דהוי שהייה וע"כ חלבו מותר, אולם הט"ז ס"ל דכיון דסימן אחד שחוט א"כ הוי הוולד החי כאילו נולד עם סימן אחד דלא מהני ביה שחיטה, דלא שייך שחיטה בסימן אחד בבהמה וע"כ חלבה אסור.

ולפי"ז מה שכתב הב"ח דהוי דהספק קל הגמ' אי הוי כטריפה ואין לו תקנה בשחיטה, לא משום דהוא איסור עצמי ואין לו תקנה בשחיטה אלא כוונתו ואין לו תקנה בשחיטה, וכמו טריפה שאין לה תקנה בשחיטה ולא רק בעיה מהל' שחיטה, וכן נראה דס"ל להב"ח דאין הוא איסור עצמי, דכתב בסעיף ז' ד"ה ולפי, דגדר האיסור הוא שלא ניתר בשחיטת אמו ולא משום איסור עצמי.

[3] אמנם דבריו ז"ע טובא דבשלמא לגבי שחיטת אמו א"ש דהוא נחות דרגא ציחם לשחיטה, דס"ס הוא יוצא ואין מתיחסת אליו שחיטת אמו, ואי בבהמה מעליא לא מתיחס כלפי אכילה אפשר דצוולד טריפה לא מתיחס לטריפה מנבלה, אולם בשחיטת עצמו אמאי הוי נחות דרגא, ומה אכפ"ל שבשחיטת אמו לא ניתר, וז"ע.

[4] כגון דאין אמה"ח בדגים וחגבים, ועוד ראיות ואכמ"ל.

[5] ואולי לפי"ז אפשר ל' דהביאור בב"ח ובש"ך אי נעמיד כדיוק הפרמ"ג, דלא מהני שחיטת עצמו להתירו מידי אמה"ח דאם, דמאחר שהיה לו זמן שניתר רק ע"י שחיטת האם ושם הופקע מההיתר שחיטה א"כ חל עליה שם אבמה"ח דאם, ולא יהני שחיטת עצמו להפקיע האיסור דאמה"ח דאם, ודוק'.